A°. 1832.  N°. 5.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 18den JANUARIJ.

PARAMARIBO.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 12 Januarij 1832.

De Heeren J. DE BRUIJN, benoemd zijnde tot Klerk van den 1sten rang; en H. S. ABENDANON en P. F. ROOSWIJK, tot Klerken van den 3den rang, hebben den daartoe staanden Eed, in handen van den Heer Gouverneur Generaal *a. i.* der Nederlandsche W. I. Bezittingen afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 16 Januarij 1832.

De Heer Mr. T. M. LOTZE, benoemd zijnde tot ASSESSOR bij de *Regtbank van Kleine Zaken*, heeft den Eed daartoe staande, in handen van den Gouverneur Generaal *a. i.* afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

Publieke Aanbesteding.

Ingevolge autorisatie en onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal *a. i.*, zullen de Administrateuren der Troepen binnen deze Kolonie, ten behoeve van het Militaire Garnizoen, aan de minst inschrijvende, en aan de modellen het meest voldoende, aanbesteden, de leverantie van:

303 *Kordon Riemen.*
365 *Sabel Koppels.*
140 *Jager Sabel Scheeden.*
100 *Artillerie dito dito.*
199 *Bajonet Scheeden.*
25 *Patroontasch Bandeliers.*

De modellen dezer artikelen zijn te bezigtigen ten Huize van den ondergeteekende, en alwaar de besloten billetten uiterlijk tot Zaturdag, den 21 dezer maand, des morgens ten 9 uren, zullen worden aangenomen.

Paramaribo, den 17 Januarij 1832.
C. F. VAN CASTEREN,
1sten Luit. Kwartierm.

Op HEDEN PUBLIEKE VENDU, ter NIEUWE WEES-, KURATEELE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, van diverse GOEDEREN, SLAVEN, enz., enz., aankomende *onbeheerde* en *desolate* Boedels.

Paramaribo, 18 Januarij 1832.
C. A. FISCO,
2de Commies.

De ondergeteekende, als daartoe geautoriseerd zijnde, brengt hiermede ter kennisse van de belanghebbenden, dat de gewone Exercitie met de *Brandspuiten*, zal plaats hebben aanstaande Zaturdag, den 21sten dezer, des morgens ten *half Zes* uren.

Paramaribo, 17 Januarij 1832.
De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.



Op heden ontving ik de voor mij zoo zeer bedroevende tijding van het overlijden van mijne teedergeliefde Echtgenoot, Vrouwe DOROTHEA JEANNETTE HOLTY, op den 25sten October des vorigen jaars, te *Ribnity* in *Mecklenburg Schwerin*, in den ouderdom van 45 jaren.

Fort Amsterdam, 10 Januarij 1832.
DURSTELER,
Majoor der Artillerie.



Op den 28sten October 1831 overleed te *Gouda*, in den ouderdom van 36 jaren en 11 maanden, Vrouwe ANTONIA PETRONELLA VAN MEERTEN, Echtgenoot van den Wel-Ed. Heer J. G. J. HELMCKE; en op den 19den November daaraanvolgende, in den ouderdom van 64½ jaar, Vrouwe DIONISIA CATHARINA VAN BLEIJSWIJK, Weduwe van wijlen den Wel Edel Gestrengen Heer Mr. H. E. VAN MEERTEN.

D. F. BOEDDINGHAUS

Heeft ontvangen per het Schip *Nicolaas Witsen*, Kapt. L. WILDSCHUT, en biedt tot civile prijzen te koop aan, de navolgende Goederen, als:

Roode Wijn extra kwaliteit in oxhoofden, heele en halve kisten; fijn zwart, blaauw, rood, geel en grijs Laken; witte en zwarte Casemir; groen Zephir; Dommet; Einbecker, Vlaamsch, Huismans en Osnabrucker Linnens beste kwaliteit; Boekjes, Vlaamsch en Katoen Bont; Sarans; Marseljes; wit Katoen; Schirtings; Siamoisen; Russisch Kalmink; effen blaauw Katoen; gekleurde Polonoise; Sarsinets; witte Dril; zwitsersche Doeken. — Kantoorbehoeftens, als: Groot- en Conto-c. Boeken; Journaals, enz., enz., enz.; afgesneden en onafgesneden Schrijfpapier met en zonder schaduwlijn; Mediaan Postpapier; Pennen; Almanakken, enz., enz., enz. — Visite Kaarten; fijne Nederlandsche Speelkaarten. Een assortiment fijne zwarte en witte vilte en zijde Hoeden met breede randen, naar de laatste smaak; Brusselsche Stoelen; Koffijzakken, en vele andere Goederen meer.

De ondergeteekende brengt bij dezen ter kennisse van het geëerde Publiek, dat hij bij Resolutie van het Gemeente Bestuur, van den 10 dezer, als *beëedigd Translateur in de Engelsche en Fransche Talen* is geadmitteerd, en op heden den daartoe staanden Eed heeft afgelegd.

Paramaribo, 13 Januarij 1832.
S. D. HUIDEKOPER.
Gravenstraat, L. D. N°. 134.

Van de Plantagie *Killenstein* kunnen geleverd worden, eetbare *TAIJERS.* — Adres ten kantore van
C. L. WEISSENBRUCH.

J. E. LYONS, zal *MORGEN*, op Vendu verkoopen: Provisien en Stukgoederen; alsmede: Een partij Wane en Kopie Planken, aankomende den Houtgrond *Onoribo.* — Voorts nog ongeveer 29 mille Cingels, aankomende den Houtgrond *Toevlugt*, enz.

M. A. KEIJSER zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien, nieuwe Stukgoederen, Aardewerk enz.



Kapt. B. JANSEN, voerende het Fregat-Schip *de jonge Gerarda Cornelia*, zal op den 15den Februarij e. k., deszelfs Brievenzak sluiten en de terugreis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo, 17 Januarij 1832.

NIEUWSTIJDINGEN.

In het dagblad *Messager de Gand*, leest men het navolgende:

AANNEMING DER 24 ARTIKELEN.

Vivat de conferentie! Na gedurende zes maanden rondom de valkuip henen gesnuffeld te hebben, zitten wij er eindelijk voor goed en wèl in. Vader *Talleyrand* zal althans zijne loopbaan besloten hebben door een *tour de passe passe* die alle de vorigen bekroont. De naam van het Belgische volk zal gevoegd zijn tot dien der vele volken welke hij bij den neus heeft geleid gedurende die lange loopbaan, welke men het officieële repertorium zoude kunnen noemen, van alle de hooge drama's die nu sedert dertig jaren op het Europeesch tooneel zijn opgevoerd. Hem schiet niets meer over dan Simeon's lofzang *nunc dimittis* te zingen. Na den val van geheel een volk bewerkt te hebben, dat in zijne beloften vertrouwen stelde, kan de ziel van eenen diplomaat »henen gaan in vrede."

Men zal ook moeten erkennen, dat wij in onzen mijnheer *van de Weijer*, dan maar eens een bol van eenen Ambassadeur hebben gehad. Nooit maakte een vlinder meer haast om zich de vlerken te verbranden, nooit kwam een jonge muis met vertrouwelijker eenvoudigheid zich onder de klaauwen eener kat plaatsen; nimmer fladderde de hersen-

looze tot ligtzinning den spelenden school-knaap in de hand. Zij komt ons duur te staan, de voldoening welke de conferentie wel wilde geven aan zijne ijdelheid van geleerde en wijsgeer te zijn. De arme *Jourdain!* gevleid en gestreeld door de *Dorantes* van het congres, had hij maar volstrekt geen erg daarin, dat er in die hovelingsliefkozingen een valstrik lag. Wie weet het! één handdruk van mijnheer *Matusevicz* kost ons welligt een paar provincien? éénе omhelzing van lord *Palmerston* betalen wij willigt niet te duur met het bagatel van acht millioenen vierhonderd duizend guldens.

Maar wat er in die 24 artikelen, in dat meesterstuk van alle beslissingen, vooral wondervols is; — dat is, dat wij het op een prik weten wat het ons in zielen, in geld, in grond kosten zal; maar — wat men ons toestaat? ja, dat is eene geheel andere vraag. De onafhankelijkheid, — nu, ja; misschien. — Leopold zal erkend worden: - het kan zijn. — En wat zal er voor onzen koophandel, voor onze nijverheid gedaan worden? — Die zal men indachtig zijn. En zóó zijn wij dan wèl bedeeld, wèl toegerust en verzorgd: zoo zijn wij dan volkomen wel gevestigd in Europa! — Alles in onzen toestand zal dubbelzinnig en vlugtig zijn, uitgenomen de ellende en de schande.

Onze afgevaardigden, dit zult gij moeten toestemmen, waren regt wijze lieden: Volmaakt wèl hebben zij het gevat, dat zij, zoo als de dingen geschapen stonden, geene raadplegende vergadering meer uitmaakten, maar wel eene bijeenkomst of liever eene kudde van menschen, op de talenten na. in gelijken rang met het oude wetgevend ligchaam staande, en geroepen zijnde om het gewrocht van eenen onveranderlijken wil met den mantel van wettelijkheid te omkleeden. Zij hebben begrepen dat de kring van *Popilius* hen aan allen kant omringde, en dat hun wezenlijke voorzitter niet was de heer *de Gerlache*, die ijdele schim met eene schel in de hand, maar wel de onzigtbaar tegenwoordige prins *Telleyrand*. Alleen lieden, vreemd aan de revolutie, zouden het regt gehad hebben, het hoofd op te heffen en luide te spreken, omdat alleen dezen in staat zouden geweest zijn eenen uitgang van den hollen weg aan te wijzen: maar onze vertegenwoordigers voor het meerendeel de gewrochten van anti-liberale verkiezingen, mannen der revolutie, geworteld in de revolutie vastelijk besloten hebbende daarvan niet af te wijken en liever hunne medeburgers te verloochenen of te verderven dan hun werk te laten varen, waren in de gebiedende noodzakelijkheid gebragt om: òf onzin uit te kramen, den wederstand aanradende; of zich te verlagen, voor de onderwerping stemmende.

Uit een overgebleven gevoel van parlementaire eerbaarheid heeft dan ook het eerst wat zij gedaan hebben, daarin bestaan, dat zij hunne beraadslaging tusschen vier wanden hebben ingemuurd, dat zij het vraagstuk, waarvan het lot des lands moest afhangen, behandeld hebben onder eenen vervaarlijk grooten domper, uit welken niets dan losse verwarde geruchten tot de natie kon doordringen. Zij hebben achter het slot, heimelijk beraadslaagd; zij hebben de wetgevende vergadering in eene soort van vrijmetselaarsloge gehouden, en, der wet ten trots, die vordert, dat de doodstraf openlijk worde voltrokken, hebben zij, zonder getuigen, in een conclave, de grondwet verworgd.

Smirna en Konstantinopel verstaan zich verre weg beter op de vrijheid; de menschenmarkt wordt er althans in de open lucht gehouden. Men koopt en verkoopt onder het bloote firnament, — ten aanzien des hemels.

En zie hier, intusschen, eene in de geschiedrol der omwentelingen tot heden ongehoorde zaak: eene stok-oude monarchie, die, volgens onze overvliegers, met één been in het graf staat, schudt stoutmoedig het juk af, hetwelk de conferentie, die Koningen-vergadering, welke zij als eenen familieraad moest beschouwen, haar wil opleggen, en ons herboren Belgie, in den vollen bloei der krachtvolle jongelingschap, kromt een trotsche nek voor die zelfde lieden, welke het duizende malen de vijanden der regten van den mensch, de vijanden der vrijheid, heeft genoemd. Zal men daarover niet willen nadenken?

Gij kleinere volken, aan wie de stof tot eene wezenlijke omwenteling ontbreekt, maar wie toch de lust naar omwentelingen mogt bekruipen, vergeet het niet, dat, in het vrij gewordenBelgie, op den 1sten November 1831, op den dag van het Allerheiligen feest, drie honderdduizend belgen door hunne vertegenwoordigers zijn verkocht geworden.

Te *Parijs* is per telegrafische berigt van Toulon de tijding aangekomen dat de Graaf *Capo d'Istrias*, president van Griekenland, is vermoord geworden. Dat is dus wederom een gouvernement, waarvoor de Europeesche gekroonde hoofden, en welligt de heeren der Londonsche conferentie zullen te zorgen hebben. Wij gelooven echter dat de toevloed van candidaten niet zoo zeer groot zal zijn, en dat men niet zoo gemakkelijk vorsten zal vinden die tot allen prijs eenen scepter begeeren. De onaangename ondervindingen, door welke de koningen van van nieuwen datum dagelijks worden getroffen, zijn niet zeer geschikt om de liefhebberij voor de nieuw gefabriceerd wordende troonen aan te wakkeren.

De minister *Casimier Périer* heeft voor het onderhoud der vreemde uitgewekenen nog een crediet van 500,000 fr. gevraagd, behalve het millioen, reeds daarvoor toegestaan. Hij heeft bij deze gelegenheid ten stelligste verklaard, dat die onderstand geenszins moest strekken om een of ander politiek stelsel te ondersteunen, en ook niet tot soldij van een leger, uit allerlei natien zamengesteld en bestemd om de leer der omwenteling over de geheele wereld te verbreiden, maar alleen moest dienen om den pligt, die door menschlievendheid voorgeschreven wordt, te vervullen.

De vreemdelingen, die dezen onderstand genieten, bestaan uit 2867 Spanjaarden; 1524 Italianen, 962 Portugezen en 6 Polen, te zamen 5359.

MENGELINGEN.

HET VERGAAN DER STOOMBOOT ROTHSAY CASTLE

Een, onlangs kortelijk door de nieuwspapieren vermeld, ontzettend ongeluk greep plaats voor de kust van Anglesea door het vergaan der stoomboot Rothsay-Castle, die geregeld van Liverpool naar Bangor in Wales, en vice versa, voer. Er is veel reden om het rampspoedig voorval aan den beschonken kapitein te wijten. Van 150 passagiers uit Londen, York, Leeds en Manchester, kwamen nog slechts ettelijke weinigen, als door een wonderwerk, levende er van af. Onder de verongelukten bevonden zich vele vrouwen en kinderen. Van een gezelschap, uit 26 personen bestaande, die zich tot een pleiziertogtje naar Wales scheep begeven hadden, redden zich alleen zekere heer *Nuttal* en eene jufvrouw *Whitaker*, van welke laatste de vader met al de overige in de golven omkwam. Reeds bij het afvaren liep de zee zeer hoog, en verhief zich een onstuimige wind, ten welker gevolge de meeste reizigers door eene hevige zeeziekte werden overvallen, en den kapitein verzochten om weder om te keeren; deze spotte echter met hunne vrees, en was volstrekt daartoe niet te bewegen. Zelfs toen het nacht werd, en het vaartuig, door de toren-hoog zich verheffende golven overstroomd, reeds water schepte, en nog slechts door groote inspanning van pompen ter naauwernood vlot kan gehouden worden, weigerde hij noodseinen te geven en lantarens uit te hangen, in welk geval nog hulp van Beaumaris, van op het eiland Anglesea, zoude hebben kunnen aankomen. Het schip, na van deszelfs koers ten eenenmale verzeild te zijn, omstreeks middernacht, op eene zandbank, nabij Puff in Ierland, Spit genoemd, en werd terstond daarop verbrijzeld. De heer *Nuttal*, die, aan een der wrakstukken van het schip vastgeklampt, nog gered werd, gaf eene ijzingwekkende beschrijving van de vertwijfeling der reizigers, voor dat het oogenblik naderde hetwelk hen in de golven begroef. Vrouwen en kinderen hadden zich op de kampanje in eene digte groep te zamen gedrongen, en, aan elkander geklemd, stieten zij een hartbrekend angstgegil uit. Toen nu eindelijk het verbrijzelde schip hen in den afgrond stortte, greep de heer *Nuttal* een stuk van het wrak aan, bestaande uit het rad van een roer met eenen balk waaraan het bevestigd was; in dit zelfde oogenblik hing zich nog een schoone kleine jongen op zijnen rug aan, die op deze wijze insgelijks den dood ontging. Vijf andere personen klampten zich nog aan dit zwakke redmiddel vast, en dezen gelukte het, nog drie anderen op te vangen, en mede te nemen. Onder deze laatsten bevond zich ook jufvrouw *Whitaker*, die, toen zij voorbij dreef, door *Nuttal* bij de haren werd aangegrepen, en zich nu ook aan het wrak vastklemde. In dezen toestand werden zij door wind en golven landwaarts voortgestuwd, en dreven tot des morgens 7 ure in het uiterste levensgevaar, toen de ebbe hen weder naar zee begon te rug te voeren.

Door schreeuwen en het opsteken van een doek aan eenen stok, welken zij opgevangen hadden, poogden zij de oplettendheid der menschen aan den oever tot zich te trekken, zoo lang zij nog in het gezigt van Beaumaris waren. Langen tijd bleven hunne pogingen vruchteloos, en eerst nadat zij den flenellen rok van Mejufvrouw *Whitaker* in lange reepen gescheurd en aan den stok bevestigd hadden, werd men hen gewaar; de reddingboot liep uit, en bragt hen gezamenlijk gelukkig aan den wal. De doodsangst had derwijze de zinnen der geredde personen verward, dat zij het reeds middag meenden te zijn, toen zij aan land werden gezet. Eén hunner was geheel blind geworden, en, zonder zijnen ongelukkigen toestand waar te nemen, geloofde hij dat het nog nacht ware. Een der eersten, die door de berghooge golven ten afgrond neêrgesmeten werden, was de Kapitein. Vijftien a twintig menschen hadden zich in de sloep der stoomboot willen redden, die echter in het volgend oogenblik omgeslagen en met hen door de golven verzwolgen was. Gedurende geheel het ontzettend voorval, scheen de maan zoo klaar en sterk, dat men duidelijk de uitdrukking van schrik en vertwijfeling op ieders gelaat kon lezen.

ZONDERLINGE HUWELIJKSAANZOEKEN.

Te Funchal, de hoofdstad van Madera, is een huis, waarin zich alle jonge meisjes begeven, die in den echten stand wenschen te treden. Hier blijven zij zoo lang in afzondering tot voor haar een man kan bezorgd worden. Het meisje is, bij hare opneming in het huis, verpligt te beloven den eersten den besten man te nemen, die om haar zal aanzoek doen. Ofschoon men nu schijnt te moeten onderstellen dat op die wijze vele ongelukkige huwelijken moeten ontstaan, zoo blijkt zulks echter geenszins het geval te zijn. »Althans ziet men," zegt een reiziger, »ten allen tijde eene menigte bevallige tronietjes door de vensters van dit huis op de voorbijgaanden uitzien; en de schoonen hier, zijn derhalve nog door geene slechte voorbeelden er van afgeschrikt geworden om aan de gansche zaamgevatte mannenwereld dit stilzwijgende huwelijks aanzoek te doen."

DE ZINGENDE VISCH.

Tot dusverre heeft men de visschen onder de virtuozen vergeten. Dit verzuim is onlangs verholpen door zekeren professor *Grand*, die in een geschrift ons berigt dat de boomaardige Tritonice (*tritonica arborescens*) de gave van het zingen bezit. Plaatst men dezen visch in een glas met water, dan kan men zijne harmonische geluiden tot op 12 a 15 voet afstands hooren. De schrijver beweert ook nog dat deze visschen zingende met elkander spreken!